

Zarzut drugi: Wnoszące odwołanie podnosiły, że pozwana jest związana decyzją stwierdzającą brak pomocy, którą wydała w 2006 r. (zwaną dalej „decyzją z 2006 r.”). Stwierdzenie Sądu, że zarzut ten jest niedopuszczalny, ponieważ i) wnoszące odwołanie „nie wskazały dokładnie tej decyzji” oraz ii) zarzut ten został podniesiony dopiero w replice, narusza: a) wymogi orzecznictwa Trybunału w zakresie wskazywania decyzji; b) przepisy proceduralne.

Zarzut trzeci: Zaprzeczenie przez Sąd uzasadnionych oczekiwań po stronie wnoszących odwołanie w kwestii tego, że pozwana utrzyma decyzję z 2004 r., decyzję z 2006 r. oraz swoje postępowanie od 2004 r. do wydania zaskarżonej decyzji z 2016 r., jest bezprawne. Po pierwsze, Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności sprawy, mimo że są one bezsporne oraz naruszył orzecznictwo Trybunału w zakresie wymogów dotyczących uzasadnionych oczekiwań. Po drugie, zaprzeczenie to zostało dokonane w oparciu o naruszenie procedury.

Zarzut czwarty: Stwierdzenie Sądu (w pkt 86–127), że pierwotny program wsparcia stanowi pomoc państwa, błędnie interpretuje pojęcie „pomocy państwa”. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, pierwotny program wsparcia nie wiązał się z użyciem zasobów państwowych, co jest prawdą niezależnie od tego, czy wzrost cen energii w przypadku kosztów energii odnawialnej stanowił „opłatę”, czy też nie. Ponadto, nawet gdyby uznać istnienie „opłaty” za decydujące (quod non), stwierdzenie przez Sąd istnienia „opłaty” narusza prawo Unii i zostało dokonane w oparciu o naruszenie procedury.

Zarzut piąty: W ramach zarzutu czwartego wnoszące odwołanie podnosiły przed Sądem, że pozwana nałożyła nadmierne wymogi przy ocenie zgodności spornych środków z rynkiem wewnętrznym. Sąd (w pkt 130–136) oddalił ten zarzut, ponieważ uznał, że odpowiedni wymóg „mechanizmu kontroli” nie został „nałożony” przez pozwaną oraz że jest on zgodny z wytycznymi wspólnotowymi z 2008 r. w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska ⁽²⁾. Stanowi to naruszenie prawa Unii.

Zarzut szósty: W pierwszej części zarzutu piątego wnoszące odwołanie utrzymywały, że zaskarżona decyzja została oparta na błędnych ustaleniach faktycznych. W zarzucie siódmym wnoszące odwołanie utrzymywały, że zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o oczywisty błąd w ocenie. Sąd (w pkt 139 i 166) oddalił oba te zarzuty. Oddalenie to zostało dokonane w oparciu o naruszenie procedury w sposób niekorzystny dla wnoszących odwołanie. Po pierwsze, oddalenie przez Sąd pierwszej części zarzutu piątego nastąpiło bez badania jego treści z powodu błędnej interpretacji tego zarzutu przez Sąd. Sąd nie oddał również treści tego zarzutu w sposób przedstawiony w replice. Po drugie, Sąd oddalił zarzut siódmy nie oddając treści tego zarzutu w sposób przedstawiony w replice.

Zarzut siódmy: Wnoszące odwołanie utrzymują, że oddalenie przez Sąd drugiej części zarzutu piątego dotyczącego naruszenia przepisów proceduralnych przez pozwaną narusza prawo Unii.

Zarzut ósmy: Wnoszące odwołanie utrzymują, że oddalenie przez Sąd zarzutu szóstego, dotyczącego błędnego rozstrzygnięcia przez pozwaną kwestii wykraczających poza zakres przepisów prawa w dziedzinie pomocy państwa oraz naruszenia przez pozwaną art. 5 ust. 1 TUE, stanowi naruszenie prawa Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, C 69, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, C 82, s.1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 10 września 2019 r. w sprawie T-217/18, DK/ESDZ,
wniesione w dniu 19 listopada 2019 r. przez DK**

(Sprawa C-851/19 P)

(2020/C 68/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: DK (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Druga strona postępowania: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 10 września 2019 r. w sprawie DK/ESDZ (T-217/18);
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23 maja 2017 r. o nałożeniu na wnoszącego odwołanie kary dyscyplinarnej;
- obciążenie ESDZ kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie domaga się uchylenia wyroku z dnia 10 września 2019 r. (T-217/18), którym Sąd oddalił wniesioną przez niego skargę o stwierdzenie nieważności oraz obciążył go kosztami postępowania.

Na poparcie swojego odwołania podnosi on jedyny zarzut oparty na naruszeniu prawa (pkt 28–53 zaskarżonego wyroku), w zakresie w jakim Sąd dokonał wykładni art. 10 lit. b) załącznika IX do regulaminu pracowniczego w taki sposób, że pozwala on na uwzględnienie już naprawionej szkody jako okoliczności uzasadniającej zaostrezenie nałożonej na urzędnika kary w porównaniu z karą zaproponowaną przez komisję dyscyplinarną.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria) w dniu 21 listopada 2019 r. – postępowanie karne przeciwko Iwanowi Gawanozowowi

(Sprawa C-852/19)

(2020/C 68/33)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Specializiran nakazatelen syd

Strony w postępowaniu głównym

Iwan Gawanozow

Pytanie prejudycjalne

Czy krajowe uregulowanie prawne, w którym nie przewidziano środków odwoławczych od wydania europejskiego nakazu dochodzeniowego dotyczącego przeszukania lokalu mieszkalnego i gospodarczego, zajęcia określonych rzeczy i przesłuchania świadka, jest zgodne z art. 14 ust. 1–4, art. 1 ust. 4, motywami 18 i 22 dyrektywy 2014/41⁽¹⁾ oraz z art. 47 w związku z art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w związku z art. 13 i art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności[?]

Czy w takiej sytuacji można wydać europejski nakaz dochodzeniowy[?]

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych, Dz.U. 2014, L 130, s. 1.
